[Tove Nielsen.]
niveausænkning i gymnasiet, hvis alle uanset evner skal kunne komme ind og tage en studentereksamen. Naturligvis kan man tænke sig, at niveauet ikke må sænkes, men så fører det i hvert fald til, at adskillige elever må forlade gymnasiet, inden de har taget studentereksamen, fordi de ganske simpelt ikke kan følge med, og det ville dog være en bjørnetjeneste at gøre de unge. Der er mere end nok af blindgyder i uddannelsessystemet. Nu må vi gå den modsatte vej og afskaffe blindgyderne.

Helt paradoksalt virker det også i en tid, hvor vi taler om overproduktion af akademikere inden for de højere uddannelser, at vi så vil være med til at få flere ind i dette system.

I bemærkningerne til lovforslaget står der om de økonomiske konsekvenser, at det afhænger af forhold, som man ikke kan vurdere sikkert, og mere udflydende kan det vel heller ikke siges.

Jeg vil godt tage et punkt frem, som ikke er berørt i ministerens forslag, og som jeg virkelig betragter som en konsekvensændring, ikke som følge af den nye folkeskolelov, men som følge af HF-undervisningen. Det ligger jo sådan, at i mange tilfælde gives HF- og gymnasieundervisning i samme bygninger, og også ofte af de samme lærere. Jeg havde troet og håbet på, at ministeren netop som en konsekvens af dette ville have taget § 5 i gymnasieskoleloven frem. Det er ganske og aldeles uholdbart, sådan som det fungerer på gymnasierne, at eleverne blot ved at vise et dokument, hvorpå der står, at de nu har meldt sig ud af folkekirken, kan blive fri for at modtage undervisning og dernæst slippe for en karakter. Det giver nogle forhold, som visse steder er så uholdbare, at vi ikke kan forsvare at køre videre på denne måde. Jeg beder ministeren om at tage § 5 op til overvejelse, så vi kan få ordnede forhold på dette område. Jeg mener, det bør være naturligt, at der gælder de samme fritagelsesmuligheder inden for gymnasiet, som der gælder inden for HF, når det drejer sig om religionsundervisningen.

Eva Rothenborg (FP):

Da lov nr. 313 af 26. juni 1975, folkeskoleloven, blev vedtaget af folketingets partier minus de konservative og fremskridtspartiet lige før sommerferien, overså man ganske i sin iver for at få gennemtrumfet denne reform, at der blev tale om langt større ressourcemæssige konsekvenser i kravet om den 9-årige enhedsskole, end man havde taget højde for. Nu kommer altså vores lille arbejdsjern, undervisningsministeren, med forslag om ændring af loven om gymnasieskolen og studenterkurserne, et forslag, der efter hendes opfattelse er en nødvendig konsekvens af lov nr. 313.

Her er den første af en lang række selvmodsigelser, som forslaget er fuldt af. Under debatten i december om 10.-12. skoleår fremhævede undervisningsministeren netop med beklagelse det store pres, der var på gymnasiet, og nu, ganske kort tid efter, fremkommer hun med et forslag, der vil øge dette pres ganske betragteligt, skønt adgangsbegrænsning til universiteterne er et faktum. Forslaget er også forhastet, for der ligger nemlig ikke nogen naturlig eller nødvendig konsekvens fra lov nr. 313 til at ændre adgangsbetingelserne for gymnasiet og studenterkurserne. Selv om den 9-årige enhedsskole er en kendsgerning, er der intet til hinder for, at elever, der aspirerer til at komme i gymnasiet, indstiller sig til egnethedsprøve i slutningen af folkeskoletiden.

Med beklagelse må jeg konstatere, at der endnu en gang, som tilfældet var med folkeskoleloven, ikke er taget de nødvendige pædagogiske overvejelser op, der bør indgå som en integrerende del af et sådant forslag, bl. a. den meget øgede intellektuelle spredning i klasserne, der også er genstand for bekymrede overvejelser inden for folkeskolen i dag. En sådan spredning medfører nemlig konsekvenser som nedsat klassekvotient, støttelærerordning, undervisningsdifferentiering osv. med sig. Selv GL-folk, der jo af foreningspolitiske grunde støtter forslaget meget stærkt, nævner disse problemer, der vil opstå, og jeg vil tillade mig at citere fra en artikel i GLs blad side 20:

„Problemerne opstår, når vi skal undervise og arbejde med de meget forskellige elever. Skal udbyttet være det samme, er der ikke tvivl om, at vi må ændre på undervisningsformerne. Det bliver nødvendigt med længere og længere perioder med individuelt eller gruppepræget arbejde, hvor læreren ikke nødvendigvis udøver samme virksomhed over for alle elever. Dette kan